

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, no budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk
Tým podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj projekt budovania verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi

V tento zimný, nie veľmi príjemný čas na strávenie noci na ulici muselo zaplatiť OZ Proces-3 pokutu mestu Martin, ktorú vymohol exekútor za stavbu drevených chatiek pre ľudí bez domova. **Paradoxom je, že práve mesto Martin má v znaku svätého Martina na bielom koni, vyobrazeného ako rozsekáva mečom svoj plášť a polovicu dáva žobrákovi,** aby nezamrzol. Kompetentným však znak mesta ktoré *zastupujú* asi nič nehovorí.

Pozemok, na ktorom Verejný kemp stojí, poskytol zdarma šéfredaktor PPŽ a osobne dohliada na jeho užívanie. Dodnes už poskytol ubytovanie viacej než 100 ľuďom a v tieto chladné noci ho obýva 16 obyvateľov.

Stavebné povolenie na vybudovanie kempu v Martine sa snažíme vybaviť už od roku 1996. Podľa vyjadrenia kompetentných nám ho vraj nevydali z estetických dôvodov – blízkosti verejnej komunikácie a cintorína!!! Za dva roky, ktoré sme márne čakali na vydanie stavebného povolenia zomrelo 6 z 8 bezdomovcov, ktorí mali byť prvými obyvateľmi kempu. To asi kompetentných vôbec netrápi – veď oni sú v teple a dobre za-

Klopeš na dvere a pritom len ty sám máš kľúč
Ľudia, odomknite...

V niektorých mestských štvrtiach si obyvatelia zabezpečili uzamykanie kontajnerov na komunálny odpad. Naše odpadky však obsahujú okrem vyhodnených potravín a iných zvyškov aj druhotné suroviny, papier, farebné kovy a mnohé iné, ktoré sa dajú recyklovať a využiť na ďalšie spracovanie. Okrem potravín, ktoré mnohí bezdomovci využívajú na svoju obživu, zbierajú aj starý chlieb a ponúkajú ho rôznym ľuďom na krmné účely. Mnohé iné druhotné suroviny triedia títo vyberači kontajnerov, čo je určite lepšie, ako ich vyvážať na netriedenú skládku. Je pravdou, že niektorí triediči narobia neporiadok okolo kontajnerov, no určite aj to by sa dalo vyriešiť k vzájomnej spokojnosti.

bezpečení. Keďže sme nechceli fungovať ako mnoho iných organizácií iba na papieri, v roku 2001 sme začali stavať aj bez povolenia – v Priekope. Veď pre stavbu bez základov nie je potrebný ani projekt a ani nič podobné. Povolenie je len papier, na ktorom je napísané: „Áno, schvaľujeme“.

Ale život nie len berie, ale aj dáva. Pred niekoľkými dňami sme dostali od neznámeho darcu nemalý finančný obnos, za časť ktorého sme vybudovali centrálnu kúrenie, ktoré chatky konečne aj vykúri. Touto cestou mu za terajších i budúcich obyvateľov kempu zo srdca ďakujeme.

Projekt Verejných kempov môžete podporiť aj vy, a to až 2% odpisom z daní.

„Hladný som bol, a dali ste mi jesť; bol som smädný, a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a prijali ste ma; bol som nahý, a zaodeli ste ma; bol som nemocný, a navštívili ste ma; bol som vo väzení, a prišli ste ku mne.“ Odpovedia Mu spravodliví: *„Pane, kedy sme Ťa videli hladného, a nasýtili sme Ťa, alebo smädného, a napojili sme Ťa? a kedy sme Ťa videli ako cudzinca, a prijali sme Ťa? Alebo nahého, a zaodeli sme Ťa? A kedy sme Ťa videli chorého alebo vo väzení, a prišli sme k Tebe?“*

Veru, hovorím vám: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ ...

Teplo v kempe vďaka štedrému sponzorovi

Výhody riešenia odomknutých kontajnerov:

- Mnohým ľuďom môžeme zabezpečiť aspoň základné existenčné minimum a prežiť. (Doteraz to tak funguje, ale len z odomknutých kontajnerov).
- Zberom druhotných surovín si pomôžu nielen vyberači kontajnerov, ale aj my, lebo odbremeníme mestskú skládku od množstva využiteľného odpadu, čo sú tiež ušetrené peniaze náš občanov.
- Nazbierané suroviny znížia vyrúbavanie lesov, ťažbu nerastných surovín a v nemalej miere ušetria energiu na ich spracovanie, ako aj prostriedky nás všetkých na ich nákup zo zahraničia. To, že ušetříme prírodu od zbytočného drancovania

a budeme môcť dýchať čistejší vzduch, sa navyše týka každého. A keď už sa nechce separovať odpad nám, dovoľme to urobiť za nás aspoň iným.

- Keď budú mať bezdomovci možnosť získať aspoň nejakú tú korunku za nazbieraný odpad, nebudú nútený starosťou o prežitie ku krádežiam. Zníži sa tým kriminalita a vykrádanie pivníc. Nevie ako by ste sa rozhodli vy, keby ste sa ocitli v ich koži a mali by ste voliť medzi krádežou alebo hladovaním.

Nepozerať sa na to, či si vyberač kúpi za produkty z našich kontajnerov okenu alebo jablovkové víno. Možno aj my, keby sme žili na ulici...

pokračovanie na strane 6

Dišputy s „hlúpym Janom“

... Tým pádom mi nie je jasná ani odpoveď na otázku krstu, i keď viem, že i Ján krstil Ježiša. Vidím, že mám nezodpovedaných viacero otázok, na ktoré by som rád spoznal odpoveď...

čítajte na strane 7

ÚVODNÍK:

Milí čitatelia,

možno vás zaujíma, kto vlastne píše články do Priestoru pre život. Budete prekvapení, ale ste to Vy! Doposiaľ sa totiž na tvorbe časopisu podieľalo viacej než 100 dopisovateľov, autorov z celého Slovenska.

Preto, že hlavnou témou nášho časopisu je život a svet v ktorom žijeme, je možné, ba až vysoko pravdepodobné, že niektorý článok môže byť aj o Vás, alebo o ľuďoch z Vášho okolia.

Niekedy sme aj káravý a tvrdo poukazujeme na nedostatky, ale práve tie sú zdrojom všetkých problémov, ktoré človek v živote má. Keď z „batochu“, ktorý nás neraz tlačí k zemi vyhodíme nepotrebné, bude sa nám kráčať životom ľahšie. Aby sme však videli, čo to v tom batochu vláči, treba sa najskôr pozrieť. A práve na také veci, ktoré sme akosi prestali vnímať, sa snaží časopis zamerať pozornosť.

V našom časopise radi uverejníme každý článok, ktorý prispieje k pochopeniu zmyslu ľudského života a umožní nám stať sa lepšími a hodnotnejšími ľuďmi.

Prosím, čítajte Priestor pre život srdcom. To, o čom článok hovorí, sa často ukrýva niekde medzi riadkami a objaví sa neraz až po dočítaní celého článku.

Veríme, že i naďalej Vás bude Priestor pre život sprevádzať na Vašej ceste k lepšiemu a plnohodnotnejšiemu životu.

redakcia

• Hľadáme dopisovateľov, autorov, ktorí sa chcú so svojím poznaním a životnými skúsenosťami podeliť aj s ostatnými.

• Pokiaľ si chcete prečítať niektoré z predchádzajúcich čísel Priestoru pre život, kompletný archív časopisov aj spolu s výberom najlepších článkov nájdete na našich nových internetových stránkach www.PriestorPreZivot.sk

• Redakcia hľadá slovenčinára, ktorý by sa podujal na korektúru textov nášho-vášho časopisu. (PC, prístup k internetu a hlavne schopnosť čítať aj „medzi riadkami“ potrebné).

Okolnosti v mojom živote zaviedli moje kroky do Domova Dôchodcov a Ústavu sociálnej starostlivosti v Dolnom Kubíne, kde som mala možnosť stráviť pár pracovných dní ako praktička. Nevyhnutná povinnosť, do ktorej som vstupovala s počiatočnou nechuťou, vo mne zanechali hlboké, nezabudnuteľné dojmy, o ktoré sa chcem s vami, milí čitatelia, podeliť.

Nič netušiac, nepripravená a nevarovaná, stála som zrazu uprostred diania, v ktorom plynie posledná etapa ľudského života. Je rozdiel počuť a zažiť. Je rozdiel aj medzi vlastnou skúsenosťou opateru jedného človeka, ako každý deň vidieť viac ako 50 ľudských osudov, blížiacich sa k svojmu koncu. Pravidelná výmena znečistených plienok, kŕmenie a kúpanie imobilných ľudí je tu samozrejme náplň práce. Je treba nájsť v sebe porozumenie, spoluúčasť a nemalú vnútornú silu, aby bol človek schopný tieto úkony primerane vykonávať. Nie je ľahké povzniesť sa nad telesné nečistoty, ignorovať adekvátne zápach z nich stúpajúci a pritom všetkom si udržať úsmev na tvári a chápať ľudský prístup ku klientovi, ktorý je odkázaný na cudziu pomoc. Ale nie táto stránka zanechala vo mne nezmazateľné stopy, hoci tiež patrí ku skúsenostiam, na ktoré sa nezabúda. Zapôsobilo na mňa niečo oveľa silnejšie. Bola to nemohúcnosť duše, ktorá obyvateľom v tomto zariadení zúfalo kričala z očí. Beznádej a ľútosť za uplynulými rokmi života, ľútosť nad časom, ktorý sa premrhal v krokoch nesprávnym smerom, v obetiach, ktoré nemali zmysel, v snahách, ktoré boli zbytočné, v postojoch, ktoré zabúdali na pocit vlastnej duše, seba samého....

Veľké percento klientov tohto zariadenia je postihnuté Alzheimerovou chorobou v rôznych štádiách jej vývoja, a tiež mozgovou porážkou. Veľmi ma zarazilo, keď som sa tu stretla s 35 ročným mužom, ktorý utrpel mozgovú porážku s trvalými následkami, ako dôsledok neprimeranej konzumácie alkoholu. Pohľad na takto postihnutých ľudí je vskutku tragický. Neubránila som sa vtieravej otázke: „bolo nevyhnutné, aby títo ľudia zavŕšili svoju životnú cestu v takejto pozícii?“ Tetuška, ktorá vychovala 6 detí, bývalá pani doktorka, bývalá pani učiteľka... a mnoho iných osudov stelesnených v nehybných, nevnímajúcich, či len chabo sa posúvajúcich, nekomunikujúcich telách. Ľudské sny, ideály mladosti, rozsypané cez trasúce sa prsty na rukách. Prečo tvár krásnej, mladej, usmiatej ženy

musí dnes visieť nad posteľou s bezvládnym, neprirodzené vykrúteným telom, s ovisnutou tvárou a tupým výrazom, pramienkom slín, stekajúcim z pootvorených úst? V čom chybila táto žena, kde zaujala nesprávne postoje, kde v nich zotravovala, keď sa jej dané prednosti ocitli v takejto podobe? Ona mi to už povedať nemohla, lebo jej schopnosť komunikácie bola takmer nulová. Deprimujúce nielen vidieť, ale aj čítať. Beznádejné stavy, ktoré... ukončíme tieto slová jednoduchým „patria k životu.“

Lebo nechcem analyzovať práve tieto príklady, aj keď by pátranie po príčinách bolo nepochybne viac než zaujímavé a zaiste aj obohacujúce. Možno inokedy. Ja sa chcem teraz zamerať trochu iným smerom. V tomto zariadení je asi 80% obyvateľov ľahko postihnutých spomínanými diagnózami, alebo iným druhom chorôb vysokého veku. Zvyšné % tvoria obyvatelia ešte mobilní, ktorý trpia menšími zdravotnými poruchami, ale dokonca som sa stretla v časti Penziónu aj s jedincom, ktorý vo veku svojich 81 rokov viedol každodenný, aktívny a samostatný život. Zaujímalo ma, akým spôsobom sa tento starý pán udržal pri fyzickej a duševnej kondícii, aké hodnoty vyznával a preferoval vo svojom živote. Hovorím o p. Imrichovi Pjontekovi, bývalom učiteľovi gymnázia, ktorému som položila pár otázok. S týmto rozhovorom sa teraz chcem, milí čitatelia, s vami podeliť, lebo si myslím, že jeho názory môžu oslaviť nejedného z nás a poslúžiť ako zdravý návod na život, ktorý aj v neskorom veku môže plynúť dôstojne a plnohodnotne.

Otázka: Pán Pjontek, prezradte, ako sa Vám darí udržať si vo svojom veku vitalitu a elán do života?

Odpoveď: Viete, základom je, mať radosť zo života. Potom je tiež veľmi dôležité, byť užitočný, byť osozný druhým ľuďom. Teším sa z toho, keď môžem urobiť niečo užitočné pre iného človeka. Teším sa aj z toho, že som zdravý, ale to nie je len tak, dar Boží, lebo ja preto aj niečo robím.

Otázka: A ako si udržujete svoje

zdravie?

Odpoveď: Každé ráno si zacvičím. Nerobím žiadne náročné cvičky, ale primerané svojmu veku. Dôležité je udržiavať v činnosti svaly tela, nenechať ich stuhnúť, lebo v mojom veku majú k tomu rýchlu tendenciu. Nemenej dôležitý je tiež aktívny pohyb, ja každý deň chodím peši do mesta, polievam záhradu pri dome, ktorý mi zostal v meste. Raz do týždňa si doprajem saunu.

Otázka: Všimla som si, že na Váš vek, 81 rokov, máte ešte pomerne

pružnú pleť a nie veľa vrások. Aj Vaše ruky vyzerajú najmenej o 20 rokov mladšie....

Odpoveď: Nie ste prvá, ktorá túto skutočnosť takto vyjadrila. To je práve dôsledok pozitívneho vplyvu sauny na prietok krvi v žilách a vlásočniciach. Tepl

v saune lepšie rozprúdi krv a tá potom môže dostatočne vyživovať živinami všetky orgány aj pokožku, na ktorej sa to najviditeľnejšie prejaví.

Otázka: Viem o Vás, že ste nedávno ukončili Univerzitu tretieho veku v Martine, získali ste aj neprofesný diplom. Čo Vás k tomu motivovalo, práve ešte vo Vašom veku sa vzdelávať?

Odpoveď: Univerzita tretieho veku je trojročné štúdium pre staršiu generáciu a jedná sa o zdravotnícke štúdium, kde sa vyučujú funkcie ľudského organizmu a jeho poruchy. Zaujímá ma to z vlastného záujmu, teraz môžem lepšie porozumieť svojmu telu, jeho pochodom a prípadným príznakom, takže môžem aj adekvátne reagovať a hlavne dôslednejšie dbať na prevenciu. Toto štúdium bolo len, že nás začínalo 19 študentov a ukončili sme len 16-ti, pretože traja v priebehu štúdia zomreli. Nuž, treba to brať, ako život ide, všetci sme boli staršie ročníky a aj s takouto skutočnosťou bolo treba rátať.

Otázka: Čo by ste mi povedali na záver, ako skúsený, zrelý človek, ako poučku do života pre všetkých, ktorých obdobie jesene života ešte len čaká?

Odpoveď: Viete, v Univerzite tretieho veku som sa naučil jednu veľmi peknú myšlienku, že totiž základ dobrého zdravia a kvality života v treťom veku – to sú roky od 60 a vyššie – je život druhého veku – teda zhruba vek človeka od 40 do 60 rokov. Celkový prístup k životu v tomto období, postoje,

myšlienky a reakcie, formujú práve obdobie posledných rokov človeka, ktoré vôbec nemusia byť zákonite odsúdené na pomoc iných, naopak. Každý človek si môže vybudovať a udržať svoj potenciál tak, aby až do konca mohol byť užitočný a naplnený.

Inteligentné slová, úplne jasná myseľ, príjemné správanie. Tak na mňa pôsobil tento 81 ročný pán.

Aký nebotyčný rozdiel! Nedá sa nepozastaviť sa nad takýmito rozdielnymi podobami staroby. A užitočné by bolo, keby sme sa nad tým zamysleli všetci, hlavne my, mladší, ale možno aj celkom mladé ročníky. Aby sme sa na okamih pozastavili v behu našich životov a zamysleli sa nad tým, či je pre náš život skutočne nevyhnutné

všetko to, za čím sa ženieme a naháňame. Či sa nám nestáva, že prehládame malé, prirodzené radosti každého jedného dňa, pretože sme presvedčení, že naše šťastie a veľkú radosť si musíme vydobyť a zabezpečiť sami, všetkými silami a schopnosťami, ktoré máme. Či neprepíname svoje sily, svoje telá, náš organizmus, v honbe za niečím, čo o 20, 30 rokov nebude mať pre nás vôbec žiadny význam. Či nepotláčame príliš často hlások našej duše, ktorá sa nám musí krčiť niekde v kúte pod náporom nezdravých kompromisov a nášho neprirodzeného prispôbovania sa. Pýtajme sa samých seba, akú má cenu to, čo robíme, na ako dlho zostane hodnotné pre nás to, čo konáme, ako sa budeme dívať na svoje dnešné skutky, myšlienky a slová potom, keď listy stromu nášho života budú nenávratne strácať svoju farbu. Pokúsme sa žiť tak, aby sme nenútili naše hlavy strácať pamäť, pretože by nás príliš bolelo pamätať si. Pokúsme sa žiť tak, aby sme nenútili naše telá strácať kontrolu nad vlastnými pohybmi. Skúsme žiť tak, aby sme aj potom boli schopní plne niesť zodpovednosť za to, ľudsky sa vyprázdniť, ľudsky sa najesť, ľudsky sa vedieť tešiť hoci aj z pekného výhľadu z okna. Ešte stále máme k tomu čas, ešte stále máme šancu, kráčať do našich tretích vekov s vedomím, že nás tam čaká dôstojná a plnohodnotná jeseň nášho života. Sami sme si zodpovední už dnes za to, či bude pre nás plná ťažkých mrakov, alebo prežiaraná slnkom. Želám sebe, aj vám, milí čitatelia, k tomu dostatok sily a vytrvalosti.

Z tohto miesta by som chcela ešte poďakovať pani riaditeľke Domova Dôchodcov a Domu soc. Starostlivosti v Dolnom Kubíne, p. Nesvadbovej, rovnako aj ošetrovateľskému personálu, ktorí mimoriadne obetavo a s výnimočne ľudským prístupom sa 24 hodín nonstop starajú o našich dôchodcov a dožívajúcich spoluobčanov.

J.A.

Všetko na našej planéte, ba i v celom vesmíre je utvorené z hmotných častíc a vzniklo pôsobením Živlov. Ich rôznosť môže byť vďaka za rozmanitosť sveta v ktorom žijeme. Spoznaním všetkých štyroch tvárí tej istej všeobsahujúcej jednoty, z ktorej živly vznikli, môže človek vyvinúť svoje vedomie a túto jednotu si uvedomiť, lebo všetko viditeľné aj neviditeľné pochádza iba z jedného zdroja života, z lásky Stvoriteľa.

nosti a po pasívnej všetky opačné, teda vlastnosti negatívne.

Povahy podľa živlov:

• **Cholerik** (živél ohňa)

Positívna polarita: aktivnosť, horlivosť, nadšenie, odvaha, rozhodnosť, sila tvorivosti, smelosť, snaživosť, ...

Negatívna polarita: hádavosť, nemiernosť, podráždenosť, pud všetko zničiť, vášnivosť, žiarlivosť, žravosť, ...

Oheň, voda, vzduch a zem, ako ich bežne poznáme, sú iba vonkajšou, prejavou formou samotných živlov. Živel vody má vlastnosti magnetické, vyživuje a udržiaa a živel ohňa vlastnosti elektrické, tvorivé. Vzduch je oddeľujúcim živlom a umožňuje spoluexistenciu týchto dvoch hlavných živlov. Oheň, voda a vzduch sú viazané v rôznych pomeroch zemným živlom, čo umožňuje vznik materiálov rôznych vlastností.

Aby sme lepšie porozumeli, pozrime sa ako to funguje v praxi. Napríklad strom pri raste koreňmi nasáva vodu a minerálne látky zo zeme (živél vody a zeme). Listami dýcha (živél vzduchu) a v slnečných lúčoch prijíma svetlo a teplo (živél ohňa). Keď drevo stromu horí, živly sa z neho zase uvoľnia. Voda sa odparí, svetlo ktoré na strom dlhé roky svietilo vyhori mohutným plameňom, kyslík ktorý strom „vydychoval“ umožní tento energetický proces a živiny z pôdy sa premenia na popol a sadze, aby znovu poslúžili pre ďalší život. Aj telo človeka obsahuje všetky štyri živly a keď sú vo vzájomnej rovnováhe – človek je zdravý. Porušením tejto jemnej harmónie živlov vznikajú choroby.

Živly, ktoré hmotný svet vytvárajú, majú vplyv aj na ľudskú povahu. Podľa toho, aký živel u človeka prevláda, má cholerickú, sangvinickú, melancholickú alebo flegmatickú povahu. Podľa sily a druhu chcenia si na základe slobodnej voľby človek vyberá pozitívne alebo negatívne prejavy živlov. Každý zo živlov má po aktívnej stránke všetky dobré vlast-

• **Sangvinik** (živél vody)

Positívna polarita: bdelosť, bezstarosť, dobrostrednosť, dôverčivosť, jasnosť, ľahkosť, nezávislosť, obratnosť, optimizmus, usilovnosť, prenikavosť, radosť, usmievanosť, ...

Negatívna polarita: klebetnosť, prefikanosť, nedostatok vytrvalosti, nepoctivosť, ohováranie, táraivosť, premenlivosť, urážlivosť, ...

• **Melancholik** (živél vzduchu)

Positívna polarita: dôverčivosť, horúčkovitnosť, chápanosť, kľud, milosrdenstvo, oddanosť, odpustenie, poddajnosť, skromnosť, súcit, úcta, vážnosť, vrúcnosť, zahľbanosť, meditativnosť, zvnútorňenie ...

Negatívna polarita: lenivosť, ľahostajnosť, nepoddajnosť, nesmelosť, nedotklivosť, sklúčenosť, ...

• **Elegmatik** (živél zeme)

Positívna polarita: cieľavedomosť, dochvilnosť, dôkladnosť, dôslednosť, neomylnosť, obozretnosť, odolnosť, zodpovednosť, opatnosť, pevnosť, rezervovanosť, sústredenosť, spoľahlivosť, triezvosť, svedomitosť, úctivosť, vážnosť, vecnosť, vytrvalosť, ...

Negatívna polarita: fádnosť, povrchnosť, lenivosť, ľahostajnosť, tichosť, nedochvilnosť, nesvedomitosť, plachosť, pohrdavosť, ťažkopádnosť, ...

Výber je skutočne iba na nás – a aj si vyberáme. Sme vlastne „mágmí“, ktorí ovplyvňujú silou svojho chcenia vlastnosti živlov, bez ohľadu na to, či si to uvedomujeme alebo nie. Ak však nie, väčšinou je to mágia čierna a sami si ňou škodíme.

Desať božích prikázání

Dnes prevláda medzi veriacimi rôznych cirkví úplná nesamostatnosť. Ako by si ľudia už nevedeli urobiť vlastný názor. Tak napr. ak ponúknete katolíckovi knihu, ktorá by mu mohla byť aj veľmi osožná, najskôr sa pozrie kto ju vydal, a ak to nie je tá jeho cirkev, tak ju odmietne. Ale keď poslanstvo je dôležitejšie ako ten kto ho prináša, či nie?

Aby sme v tejto veci urobili poriadok, rozhodli sme sa v jednej našej rubrike publikovať takúto odmietanú knihu, ktorá môže priniesť veľký osoh nielen

kresťanom, ale všetkým ľuďom. Sami učitite, že nesie v sebe Pravdu.

Desatoro Božích prikázání je veľmi dôležitá téma. Sú pomocou a spoľahlivým usmernením pre život človeka, ktorý chce žiť v harmónii s Božou vôľou. Keď by nebolo týchto **desať ráúd** dôležitých, tak by Boh dal ľudstvu určité rady iné (napr. ako nakupovať v hypermarkete, alebo ako sa výhodne poistiť).

Výklad „Desatora“ od Abd-ru-shina je veľmi výstižný a bude vychádzať na pokračovanie.

Prikázanie prvé

JA SOM PÁN, TVOJ BOH! NEBUDEŠ MAŤ INÝCH BOHOV OKREM MŇA!

Kto si dokáže tieto slová správne prečítať, už v nich zrejme uvidí rozsudok nad tými, ktorí nedbajú na toto najvznešenejšie zo všetkých prikázání.

„Nebudeš mať iných bohov!“

Nejeden si pod týmito slovami predstavuje príliš málo. Príliš si to zjednodušil! Pod modloslužobníkmi si azda v prvom rade predstavuje len takých ľudí, ktorí kľacia pred radom drevených figúr, z ktorých každá jedna predstavuje určitého boha, myslí možno i na uctievačov diabla a podobných zblúdílco, na ktorých pomýšľa v najlepších prípadoch s poľutovaním, avšak nemyslí pritom na seba.

Pozrite sa pokojne sami na seba a uvažte, či možno tiež nepatríte k nim!

Jeden má dieťa, ktoré mu je skutočne nadovšetko, pre ktoré by priniesol každú obeť, pre ktoré zabúda na všetko ostatné. Druhý stavia nadovšetko pozemský pôžitok, ani pri najlepšej vôli by napokon nebol schopný kvôli niečomu sa tohto pôžitku vzdať, keby bol postavený pred takú požiadavku, ktorá si vyžaduje dobrovoľné rozhodnutie. Tretí zas miluje peniaze, štvrtý moc, piaty ženu, ďalší pozemské vyznamenania a všetci zase v tomto všetkom napokon len ... seba!

Toto je modloslužba v pravom zmysle. Pred týmto Varuje prvé prikázanie, zakazuje ju! A beda tomu, kto sa ho nebude pridrižovať do písmeňa!

Toto prekročenie sa okamžite vypočíta tým, že takýto človek musí navždy zostať pripútaný k zemi, keď prechádza do jehnomhotnej ríše. V skutočnosti sa ale sám pripútal k zemi svojím lipnutím na niečom, čo je na zemi! To ho zdržiava pri ďalšom vzostupe a on stráca čas, ktorý mu bol vymedzený a vystavuje sa nebezpečenstvu, že sa mu nepodarí dostať sa včas z jehnomhotnej ríše a nebude z nej vzkriesený do svetlej ríše slobodných duchov.

Bude potom strhnutý do neodvratného rozkladu všetkej hmotnosti, ktorý

služi na očistu k jej vzkrieseniu a znovuvytvoreniu. Pre ľudskú dušu to však znamená duchovnú smrť všetkého dosiahnutého osobného sebauvedomenia, a tým zároveň zničenie jej formy ako aj mena na veky!

Pred touto hrôzou má chrániť dodržiavanie prikázania: Ono je tým najvznešenejším prikázáním, pretože zostáva pre človeka najpotrebnejším. Príliš ľahko totiž máva sklon oddávať sa niečomu, čo ho napokon zotročí! To, čo nechá prerásť v sklon, učiní si zlatým teliatom, ktoré stavia na najvyššie miesto ako modlu alebo božstvo vedľa svojho Boha, veľmi často dokonca i nad neho!

Je žiaľ príliš veľa „sklonov“, ktoré si človek vytvoril a ktoré si v najväčšej bezstarostnosti privlastňuje! Sklon je záľuba v niečom pozemskom, ako som už uviedol. Je ich prirodzené ešte oveľa viac.

Kto si ale privlastní nejaký sklon, ten na ňom „visí“, ako toto slovo správne vyjadruje. Visí tým, lipne na hrubohmotnom, keď sa dostane na druhý svet, aby sa ďalej vyvíjal, a nedokáže sa od toho zas ľahko odpútať, je teda brzdený, zdržiavaný! Dá sa tiež nazvať kľatbou, ktorá ho ťaží ako bremeno. Proces je ten istý, akokoľvek sa slovne vyjadri.

Ak však počas svojho pozemského bytia stavia Boha nadovšetko, a to nielen vo svojich predstavách alebo len slovne, ale v čínení, teda pravdivo a úprimne, v bážnivej láske, ktorá ho púta ako k nejakému sklonu, tak bude skrze túto väzbu rovnakým účinkom okamžite spieť ďalej smerom nahor, keď príde na druhý svet; lebo úctu a lásku k Bohu si vezme so sebou, ona ho drží a unáša napokon do raja, miesta prebývania čistých, všetkého bremena zbavených duchov, ktorých spojenie speje len k Božej svetlej Pravde!

Dbajte preto prísne na dodržiavanie tohto prikázania. Ochráni vás pred mnohými nepriaznivými osudovými nitkami.

Kto sa nenamáha, aby Pánovo slovo aj správne pochopil, ten sa prevíňuje!

Hmota nie je až tak hmotná

Mnohokrát si človek už od dávna kládol otázku, ako a z čoho vlastne vzniklo všetko okolo neho. Nie len hory, údolia, rieky, stotisíce druhov rastlín, zvieratá či celý vesmír, ale aj on sám.

Zo školy vieme, že hmota sa skladá z mikroskopicky malých častíc – atómov. Jeho jadro tvoria kladne nabité protóny spolu s neutrónmi a inými časticami a obal záporne nabitých elektrónov. Podľa množstva častíc má atóm rôzne vlastnosti a preto je niektorý materiál napríklad ťažký alebo ľahký, tvrdý, mäkký, atď.

Pohyb častíc v atóme je možný iba tam, kde je energia. Tú dodáva našej zemi Slnko v podobe tepla. Ak sa nám zdá byť napríklad v zime ľad studený, je to preto, lebo jeho teplotu porovnávame s teplotou ľudského tela. Keby sme ju však porovnávali s absolútnym bodom mrazu, čo je 0° Kelvinu, ukázalo by sa, že ľad má 273 stupňov a vlastne je horúci. Pohyb, a tým aj život zaniká práve pri teplote 0° Kelvinu – v stave bez energie.

Keď vedci merali vlastnosti elektrónov, zistili, že sa správajú aj ako hmotné častice a aj ako vlnenie. (Hmotné častice sa dajú prirovnať kameňu ktorý hodíme do vody a vlnenie kruhom na vodnej hladine.) Elektróny však nemôžu byť súčasne aj hmotnými časticami aj vlnením (kameňom aj kruhmi okolo neho). Leda – že by bola hmota duchovným žiarením, ktoré sa neustále premieňa na hmotu.

Je na mieste sa spýtať, odkiaľ pochádza táto energia, ktorá všetko prehrieva a oživuje. My tvrdíme, že je to duchovná energia. Práve rozložením jednoty duchovného žiarenia do protikladov sa akoby roztrhlo prázdno na vonku a dnu, na zápor a klad, na elektróny a protóny a vytvorilo hmotný svet.

Všetko v hmotnosti je v neustálom pohybe, pri čom platí – čím viacej energie, tým väčší pohyb. Ak sa napríklad zvýši

teplota ľudského tela len o jeden stupeň, látková výmena sa v ňom až zdvojnásobi. Zvýšenie pohybu je citeľné najmä pri poranení, keď okrem zvýšenia teploty vnímame aj akési brnenie alebo vibrovanie. Toto vibrovanie je spôsobené práve zvýšením teploty pri príľive energie, ktorá je na zahojenie rany potrebná. Hrejivé hojivé vibrácie sa dajú cítiť aj z rúk ľudových liečiteľov.

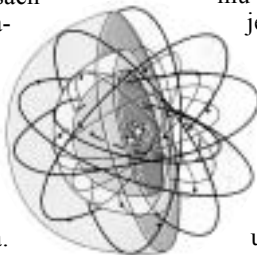
Nehmotnú podstatu hmotného sveta potvrdzujú aj merania vedcov v poslednom storočí. Tí najskôr zistili, že elektróny obiehajú okolo jadra v dráhach elipsoidného tvaru. Neskôr pán Bór namerlal, že sa elektróny pohybujú okolo elipsy v špirále. Keď vedci hustotu merania ešte zvýšili, zistili, že sa elektróny nepohybujú iba v elipsách a špirálach, ako sa javil ich výsledný pohyb, ale objavujú sa raz tu a raz tam v rôznych miestach atómu.

Hmota teda nie je teda až taká pevná a masívna, ako sa zdá. Veď každý atóm je vlastne obrovské prázdno, lebo jeho častice sú v porovnaní s jeho rozmerom iba nepatrné. Hmota je teda akosi vibrujúcou energiou, ktorá sa neustále premieňa na hmotné, z neviditeľného na očami hmotného tela viditeľné. Veď aj televízny obraz, ktorý vnímate ako skutočný, je iba svetielkovaním na obrazovke. Navyše obraz svieti iba niekoľko zlomkov sekundy a aby sme ho mohli vnímať, musí byť stále obnovovaný.

Človek vďaka svojej duchovnej podstate môže, a aj má, svojím chcením do procesu premeny „ducha na hmotu“ zasahovať. To sa dá jeho duchovným chcením, akousi vnútornou túžbou – nie prianím v myšlienkach rozumu. Inak by asi nebolo napísané: „Keby ste povedali vo viere tamtomu vrchu: zdvihni sa a hod' sa

do mora, tak sa tak stane. A aj iné a väčšie veci by ste mohli robiť.“ Možno sa vám to zdá nemožné, ale v mnohých veciach bežne ovládáte hmotu svojím chcením a zdá sa vám to dokonca samozrejme. Keď sa chcete napríklad napiť, ruka sa sama zdvihne a dá vám napiť, bez toho, aby ste vedome ovládali čo len jediný sval. A to nehovoríme o dokonalej súhre miliónov buniek, bez ktorých by sa vaša ruka ani nepohla. Dokonca nie ste pri svojich chceniach ani obmedzený na svoje vlastné telo. Ak bude vaša túžba dostatočne silná, môže prísť niekto iný a dá vám napiť.

Hmota je daná človeku k užívaniu. Ale tiež aj preto, aby ju pozvnielol a preduchovníl. Pretože človek je vďaka svojmu duchovnému pôvodu vyššieho druhu, hmota sa jeho duchovnému vyžarovaniu podriaďuje. Ak ju však nedokáže vedome duchom ovládať, musí to robiť na nižšej, fyzickej úrovni. Obrazne povedané: „V pote bude chlieb svoj dorábať“. Tí, ktorí uverili v nehmotnú podstatu sveta, dokázali

levitovať, chodiť po vode alebo po ohni, prechádzať cez steny, premieňať hmotu do inej podoby, byť súčasne aj na dvoch miestach alebo sa premiestňovať.

Dnes sa čudujeme, ako mohli predkovia s primitívnou technikou vlastne postaviť tak dokonale pyramídy, keď my to nedokážeme ani s tou našou modernou. Odpoveď asi tušíte. Duchovným chcením – pevnou vierou bez pochýb. Pri stavbe pyramíd stavitelia prenášali a zdvihali obrovské kamenné kvádre tak, že im odobrli hmotnosť. Podzemné časti hlbili zase zvýšením hmotnosti. Ak sa vám zdá, že to nieje možné, radi vysvetlíme tento proces aj na materiálnej úrovni. Je to vlastne jednoduché. Pri premene duchovnej energie na hmotnú je možné vedomému človekovi meniť energetické pomery v atóme

zmenou počtu častíc a ich pesunom do iných energetických rovin. Tým sa zmenia vlastnosti atómu a hmota sa tak stane ľahšou alebo ťažšou. Veď atómy všetkých prvkov sa skladajú z takých istých elektrónov a protónov. Vodík sa od olova líši iba počtom a usporiadaním častíc v atóme. Aj atómové elektrárne fungujú práve na princípe zmeny počtu častíc v atóme. Obrovská energia, ktorá sa pri tomto procese uvoľní, je prejavom sily duchovnej energie, z ktorej hmota vzniká.

Schopnosť pôsobiť na hmotné dostal do „výzbroje“ každý človek, ale pre obmedzenie sa iba na hmotne viditeľné sa akosi naša viera zmenšila a s ňou aj možnosť vedome pôsobiť na hmotu. Nasledovný príbeh zo súčasnosti ukazuje, ako z generácie na generáciu túto prirodzenú schopnosť ducha strácame. Odohral sa v jednej slovenskej domácnosti.

Ako každý večer, sedela celá rodinka pred televíziou. Práve dávali dokument o človeku, ktorý dokázal levitovať rôzne predmety. Jeden z dospelých sa akosi pozabudol kontrolovať a povedal: „To by som chcel vedieť“. Dieťa, ktoré s rodičmi program sledovalo, povedalo: „To je ľahké – to dokážem aj ja“. Dospelí mysleli, že sa iba tak chvástá a vyzvali ho: „No tak ukáž“. Dieťa zobralo najbližšie hračky a o chvíľku sa už začali vznášať nad detskými ručičkami. Dospelí v úzase o nemeli, no po čase začali dieťa presviedčať, že to predsa nie je možné. Možno sa báli, že by mohlo dieťaťu a aj im ublížiť, keby sa o tom niekto dozvedel. Veď kedysi by vás za čosi také upálili. A aby s podobnými kúskami náhodou nepokračovalo, naliehali naň ešte viacej. A „úspešne“, lebo po pár dňoch dieťa svoju vieru a tým aj schopnosť vznášania predmetov úplne stratilo.

Veríme, že pochopenie premeny duchovnej energie na hmotu umožní porozumieť nie len výroku: „a slovo sa telom stalo“, ale aj samým sebe.

Spolupráca @

Milý priateľ, priateľka!

Konečne som sa rozhodla napísať Vám svoj názor na vydávanie časopisu Priestor pre život. Som veľmi rada, že sa môžem dozvedieť aspoň prostredníctvom časopisu o živote ľudí, ktorí zostali z jedného dňa na druhý bez práce i bez domova. Je pravda, že niektorí sa tam dostali vlastným pričinením, ale nie je mojou úlohou nieko-

ho posudzovať, alebo odsudzovať. To je úloha niekoho iného. V poslednom čísle, ktoré sa mi dostalo do rúk, sú aj fotografie ľudí, ktorí tento časopis ponúkajú. Ja osobne poznám pána Miroslava. Môžem povedať za seba aj za svoje známe, že je to sympatický muž, ktorý okrem toho, že ponúka časopis, má pre každého aj milé slovo. A teraz niekoľko informácií:

Ako by sa dalo týmto

ľuďom okrem financií pomôcť? Je možné priniesť nejaké jedlo, oblečenie a akou cestou by sme to mohli robiť? Ak budete mať trochu času, tak mi prosím odpovedzte. Prajem Vám a všetkým, čo sa o týchto ľuďoch starajú, ktorí vydávajú časopis i všetkým bez rodín a domova veľa zdravia, šťastia, aby si každý mohol nájsť domov a Vianoce stráviť v kruhu svojich najbližších (ak nejakých majú).

S pozdravom
Anna z Kolárovcí

Milá Anna,

Úprimne nás teší Váš záujem o naše aktivity v podobe Verejného kempu a PPŽ. Myslíme si, že najdôležitejšie a aj najpodstatnejšie ste už urobila, keď ste prejavila ochotu pomôcť. Takisto si všimáme našich distribútorov a to tiež nie je zanedbateľné. Tie veci a jedlo je sekundárnym, alebo vedľajším produktom Vašej ochoty, ktorú ste vyjadřila už spomínaným záujmom. Vďaka vašim a aj iným príspevkom si títo ľudia dokážu

zabezpečiť najnutnejšie potreby. Určite môžete obdarovať niekoho z Vášho okolia o kom si myslíte, že to potrebuje, touto bohumilou činnosťou, ako keby ste obdarovali nás. Prajeme Vám všetko dobré, čo dokáže pozvniť Váš doterajší život. Možno stačí vytrvať v doterajších úctyhodných snahách.

S pozdravom a poďakovaním

Daniel Diškanec, Proces-3
P.S. Radi uvítame aj Vaše postrehy, príbehy, články na uverejnenie.

VLTAVA

Ve vratký bárce mě unáší proud.
Sám sebe se ptám,
kam sem vlastně chtěl plout.
Zvolna se stmívá.

Hluboká voda mi odpověď nedá,
pořád se ztrácím a pořád hledám.
Měl bych se líp dívat.

Proud už sílí, peřej se blíží.
Nechci snít, i když oči se mi klíží.
Všechno chci vidět tak jasně,
jako by byl den.
A když se otočím, jsem úplně v šoku.
Z vlastní hlavy plný vzteku
a lacinýho moku.
Vizionářem a sám sobě lhářem
jsem utopil svůj sen.

Smutný pohled do davu na břehu.
Naše čest se v bizarním příběhu
zoufale zmltá.

Šašci se ve vilách opíjí mocí.
A já se ptám, jestli po týhle noci
může ještě svítat?

Růže do uší, hluší lidé netuší,
že dávno hmota zvítězila nad duší.
Příští stanice je peklo,
i když slíbený byl ráj.
Prachy jsou pravda, obsah je forma
a drzá lež je propříště norma.
Do mozku vrtá skutečnost krutá,
že padl stín na můj kraj.

Zavři oči a poslouchej.
Na chvíli tu budu s tebou.

Peníze, peníze hýbou světem.
Přidej se a pak kulometem
smíš určovat právo.

Musíš si vybrat tu správnou stranu.
Souhlasit a jít, nebo dostaneš ránu.
Nechtěj myslet hlavou.

Můžeme si dopřát výtobytky doby
a do půllitru syčíme slova plná zloby.
Jedovatý plivanec se stává důkazem.
Ten tohle má a ten má ještě víc!
„A já to chci taky!“, se řve z plných plic.
Co nás čeká? Kam nás donese řeka?
Kam kráčí naše zem?

Neboj se, už tě nechci trápit.
Možná to tak bude lepší.

Daniel Landa

Vonku je zima @

Dobry,
kúpila som si ďalšie číselko
vášho časopísiku a tento krát
ho aj prečítala... :-)

Musím uznať, že všetci čo
sa na ňom podieľajú, robia
super práčičku... Veľmi ma
zaujalo, že kemp v Martine
nie je legalizovaný... Hlavne
teraz, keď už je vonku poriad-
na zima, si neviem predstaviť,
že by som mala prenocovať
na ulici čo i len jeden krát, nie
to pravidelne... Je niečo, ako
by som ja mohla pomôcť?
Zorganizovať petíciu, či niečo
iné? Viem, že možno mnohí si
za to môžu sami, no je veľa
nešťastníkov, ktorí sa snažia
žiť lepšie, a žiaľ jedine ako im
zatiaľ pomáhajú je kúpa časopisu...

dakujem, Jaja
Keep smiling... :-))

Okoloidúci @

Ahojte, akurát dnes som si
kúpil u nás v meste (Žiar nad
Hronom) Váš časopis. Veľmi
sa mi páči. Zatiaľ, je to iba
moje prvé číslo, ale dúfam, že
ich bude viac.

Nepáčil sa mi prístup ostat-
ných ľudí. Chodili okolo
predávajúceho a ani sa naň-
ho nepozreli. Prišlo mi ho
aj trochu ľúto. Avšak časopis
som si nekúpil z nejakej ľú-
tosti. Bezdomovcom a ľuďom
mimo spoločnosti treba pomá-
hať. Koniec koncov, nie všetci
môžu za to, že žijú tak, ako
žijú. Vo vašej ďalšej činnosti
Vám držím palce a hlavne
prajem veľa úspechov.

Martin

im pomôžete tým, že im nedáte
nič. Je to dôležité, lebo inak ich
robíme závislými na našich
daroch a táto závislosť ich často
robí agresívnymi a je pre nich
zvlášť škodlivá a nebezpečná! Tí,
čo chcú piť, môžu využiť našu
ochotu otvorených kontajnerov.

Výstraha nebeského Otca

Hoci bol tento text napísaný českým pisateľom pred viac ako 160 rokmi, čas na jeho aktuálnosti neubral, skôr naopak. Pre hlboký odkaz, ktorý nám prináša, sme sa rozhodli uverejniť jeho slovenský prepis:

Takto hovoril Pán ku mne a vo
mne pre každého, pravdivo, verne
a isto:

Kto chce so Mnou hovoriť, nech
príde ku Mne a Ja vložím odpoveď
do jeho srdca. Ale iba tí, ktorí sú
čistého srdca naplneného pokorou
môžu počuť môj hlas.

Kto pred celým svetom Mne
dáva prednosť, Mňa miluje, tak ako
nevesta svojho ženicha v čistej
láske, s tým budem kráčať ruka
v ruke. Ten vo Mne vždy uvidí
priateľa, tak ako aj ja ho vidím od
večnosti, skôr ešte než bol.

Chorým však povedz, nech sa
v chorobe svojej nezarmucujú, ale
nech sa vážne obrátia ku Mne
a Mne plne dôverujú. Ja ich
poteším a prúd najdrahocenej-
šieho balzamu sa vleje do ich
srdca a naplní ho nevysychajúcim
prameňom večného života; budú
uzdravení a občerstvení ako tráva
po jarnom daždi.

Tým, ktorí Ma hľadajú povedz:
Ja som Ten pravý, Všade a Nikde.
Všade tam, kde Ma milujú a za-
chovávajú Moje prikázania – nie
však tam, kde sa ku Mne iba mo-
dli a uctieujú Ma. Či nie je láska
viacej ako modlitba a zachovávanie
prikázaní viacej ako uctievanie?!
V pravde ti hovorím: Kto Mňa
miluje, ten sa modlí ku Mne v du-
chu a kto zachováva Moje prikáza-
nia, ten Ma skutočne uctieva! Moje
prikázania však nemôže zachová-
vať nikto, iba ten, kto Ma miluje;
kto Ma však miluje, ten už nemá
žiadne prikázanie, ale iba to, že
miluje Mňa a Moje živé slovo,
ktoré je pravým večným životom.

Slabým oznám slová Mojich úst:
Ja som silným Bohom. Nech sa
obrátia všetci ku Mne; Ja ich zdo-
konalím. Z lovcov komárov urobím
krotiteľov levov a bohabojní zničia
svetskú moc a silní tejto Zeme
budú rozptýlení ako plevy.

Tanečníkom a tanečnicami tohto
sveta povedz bez ostychu, že sú
všetci zlákaní temnotou. Uchopuje
ich totiž za nohy a rýchlo s nimi
točí vo vírivom kruhu, aby ich úplne
pojala závat' a nemohli ani stáť,
ani jesť, ani sedieť, ani odpočívajť,
ani vidieť, ani počuť, ani hmatať,
ani voňať, ani ochutnávať, ani cítiť;
lebo sú ako mŕtvi – preto sa im nedá
ani poradiť, ani pomôcť. A keby sa
aj chceli ku Mne obrátiť, darilo by
sa im ako tomu, ktorého by vzal
silný za nohy a rýchlo by ním točil
okolo seba v kruhu; aj keby vzhliad-
ol k nebu, neuvidel by Slnko, ale
iba svetlý pruh, ktorý by ho oslepil,
aby potom zavrel oči a nemohol už
vôbec nič vidieť.

Koho telesné oko je slepé, ten
ešte môže prezrieť zrakom ducha;
kto však oslepne na duchu, zostáva
slepý večne!

Hráčom povedz, že prehrávajú
predovšetkým svoj život a potom
všetko, čo im bolo k nemu dané.
Lebo hra je studňa, plná jedovatého
odpadu; hráči sa však domnievajú,
že je to skrytý zdroj zlata. Preto sa
v ňom denne rýpu, hltajú morový
dych, načisto sa otravujú a miesto
domnelého zlata nachádzajú večnú
smrť ducha.

Tí, ktorí majú Písmo a nečítajú
ho srdcom, podobajú sa smädnému
človeku pri studni, v ktorej je čistá
voda, ktorú však nepijú. Buď z ur-
čitej duchovnej besnoty, podobní
besným psom, ktorí miesto aby
strčili ňufáky do vody a uzdravili
sa, hryzú do najtvrdších kameňov,
aby uhasili páľčivý smäd. Alebo
tiež väčšinou z akejsi vlačnej
lenivosti a preto si na utíšenie smä-
du nechávajú radšej podávať z naj-
bližšej kaluže páchnuce bahno, aby
potom všetci biedne zahynuli.

Záletníkom a záletnicami však
povedz: Kto kráča v tele, ten kráča
v smrti a modla jeho tela bude čo-
skoro pokrmom červov. Iba ten, kto
kráča v duchu, prichádza k Svetlu,
Prazdroju všetkého života; jeho
podiel potrvá na veky a a jeho diel
sa bude večne rozmnožovať.

Dychtivým po nádherom
odeve a móde povedz vážne, že
pred svojim najspravodlivejším
Sudcom stoja nahí. Ich nádhera
rázom zmizne ako penová bublina;
ich vládychtivosť bude premenená
v potupné otroctvo a za svoju
nerozumnosť sa budú musieť večne
hanbiť.

Či nie je nerozumným ten, ktorý
bude pozlacovať lajno a draho-
kamy dá namiesto do zlata vsadiť
do najšpinavšieho blata?!

Ach, ako veľmi veľa je teraz vo
svete takýchto šialencov! Svetlo
považujú za tmú a tmú za svetlo!

Na východe už stojí Hviezda,
ktorá bude raziť dráhu Oriónu
a oheň Veľkého psa ich všetkých
strávi; a Ja vrhnem veľké množstvo
hviezd z neba na Zem, aby zahynuli
všetci nešťachetní a všade zažiarilo
Moje Svetlo.

Ja, Jehova, Boh od večnosti,
Pravdivý a Verný do posledného
varovania.

Toto hovorí Prvý a Posledný.
AMEN.

Mne, ktorý som toto zle napísal,
platí to predovšetkým, potom však
všetkým ostatným.

(Jakub Lorber, 15. marca 1840)

pokračovanie zo strany 1

... tiež by sme radšej prežili časť
dňa a noci v alkoholickom opo-
jení. Tiež by sme radi aspoň na
chvíľu zabudli na ľudskú ľa-
hostajnosť a nevšímavosť.

Môžete namietat', že je to únik
a nič sa tým nevyrieši, no čo naše
vlastné úniky?

Ak nie sme ochotní otvoriť vlast-
né srdcia, otvoríme aspoň kontaj-
nery. Aj naše odpady môžu byť
niekomu užitočné. Nedávajte
bezdomovcom, tulákom a žobrá-
kom peniaze, pokiaľ evidentne
vidíte, že sa sú mobilní. Radšej sa
ich spýtajte, či sú hladní a smäd-
ní. Zoberte ich k obchodu a kúpte
im niečo. Ak odmietnu, najlepšie

Dostali sme od Vás poštou

Motto: *Musíme sa vrátiť na povrch SVETA, SVETLOM, teplom V NÁS!* (Šaman)

Predsavzatie

Áno, prvé ranné brieždenie má smerovať do vnútra svojho JA, smerom hore do výšín svojich snov..., človek si zasluhuje úctu, lebo sa snaží prekonať svoj osud..., vravím tým maloverným ktorých šťastie spočíva v každodennom chlebu, ale z toho pocitu nasýtenia vzniká pocit, že sa to dá; naplniť pozemské šťastie. Krôčik za krôčikom posúvať svoje sebavedomie. „Tí“ mali v tomto svete potrebu, „SILU MI DAJ“, piesni a priateľ, aby aj videli, že to funguje. Vlastnou prácou, trpezlivosťou, vytrvalosťou posilovať vôľu. Lebo duch v tele pôsobí chcením cez vôľu. Myšlienka je ako sen, ak ju živíme, tak vôľa túto projekciu zosiluje do farieb a zviditeľňuje v hmotnosti. Ten čo začne od „piky“, má pokoru vážiť si dosiahnuté a nechávať priateľ pre druhých nech sa radujú zo svojho šťastia.

Veru tak, sú to krásne slová, naivné až sa nehodia do tohto sveta. „My im už neveríme“. V TOM TO JE. Je to otázka viery. VIERY V SAMÉHO SEBA. V dobro v človeku. A nijaké obmedzenie tých čo majú moc, bohatstvo a schopnosť ovplyvniť maloverných to neskáli. Naše stavy mysle sú v dnešnej dobe ako zachmúrené rána. Stereotyp, únava, neviditeľné tušenie, že práca neprináša očakávaný úžitok. Ale predsa je tu nádej. My sa musíme posilovať navzájom, aby sme „nevytuhli“... veď čo takí postihnutí invalidní dôchodcovia?

Obraz nezamestnanosti, čo so sebou, čo s prázdnotou našich snov? Obmedzený pohyb, letargia, systém ktorý ubíja. Áno, väčšina občanov Slovenska sú pesimistickí optimisti. HALELUJA!

Ale verte, že každá dobrá myšlienka, slovo, gesto, úsmev je viditeľné zlepšenie! Iné mi neostáva, len Vám oživiť Vašu myseľ po krásnom, aby sme zosilili svoju vieru, lásku, pokoj, Božiu iskru, ktorú máte v sebe, keď ju už necítite tak si ju pripomente cez Krista. Nie fanaticky, náboženstvo je chrám ktorý keď realizujete v sebe, symboliku si učíte navonok svojim bytím. Umenie je zdroj všetkých radostí. Príde čas, keď kozmické koráby budú putovať do diaľav vesmíru, ale zatiaľ len „pozemské“ koráby, pretože sme stále nevytvorili RAJ na Zemi – tu je to miesto v kozme, kde posielajú „na liečenie“ všetkých TÚZIACICH. Je to veľké mystérium a budeme tu dovtedy, pokiaľ to nespravíme tak, aby sme boli všetci ŠTASTNÍ, globálne po celej Zemi. Treba začať od seba, od

svojho JA. Pociť šťastie je v srdci. A rozum? Ten by mal usmerňovať bohatstvo do oblasti mravnej dokonalosti, Víťazstva nad hmotou. A každý má právo na dôstojné žitie, výdobytky vedy a techniky. Príroda, lesy, lúky sú nervové kanály Matky Zeme. Tá vždy oblaží. Bdejte, ak ju zničíme stanú sa z nás NEKROMANI, vyhnanci KOZMU. Čo je vlastne bohatstvo a bieda? Pravda a dobro? Nesúdme len pozorujeme, učme sa aby naše skutky boli to najlepšie čo môžeme urobiť.

ENERGIE, to je to, čo môže každý cítiť, aj cez toto písané slovo. Celé životy sme tu, ale v tejto kozmickej dobe sme schopní vytvoriť oveľa viac..., inak budeme ŽIŤ v utrpení. Je to boj sám so sebou, víťazstvo nad vlastnou samotou. Neverím, že naši politici to dovedú do krajnosti, sú predsa tiež ľudia. Pociť radosti, že sú ľudia šťastní za to stoja. Moc treba ovládať, silu šíriť cez Lásku ako svetlo do ľudských srdc.

MOJE PRIANIE:

„Ľudskú hlúposť otvoriť múdrosť“.

„Rob druhému to, čo chce aby si mu robil“.

Spisovateľ

„To čo nazývaš cigareta, nie je cig.“ Vstal a zapálil si.

Budem spisovateľom! Budem pokračovať v Úžasnej Zemeploche Teryho Prachetta. Medzi osvietenými nie je problém sa dorozumieť na diaľku. Treba prekonať ten odpor vzduchu, pardon ega, upnutím mysle na jeden bod.

Poznať to, čo dosiahol osvietený nie je ťažké, ale opísať to, čo dosiahol osvietený, nie je ľahké. Ani nie tak ťažké (pretože upnutím mysle naplníš pojem odletu zo Zeme), ako zdĺhavé. A ani nie tak zdĺhavé, ako nedokonalé. Ale už to má určité vedomie, lebo slovo je dar.

„BUD SVETLO – AUM“ má tendenciu osvietiť ostatných.

Veď svetlo je svetlo a každý je svetluška. To má význam... Všetko je dokonalé, aj naše zlé skutky. Môže byť svedomie zlé? V tej chvíli ak si to uvedomíš, už nekonáš zlo, nie si nástroj zla, ale VEDOMIE SVETLA!

Čím viacej prežívame bytie, myslíme si, že túžby nemajú clo. CLO aj ZLO, ak je veľké ego. Osvietenie – nástroj premeny Ducha. A tak sa učim písať. Písať ako písať, hlavne keď prepisujem. Ale má to význam, tak to prijímam. Osvecujem samého seba – „Vážnosť náleží smrti, smiech patrí Životu“!

Drobnosti

Vážaná redakcia PPŽ

Na úvod by som Vám rád povedal, že sa mi páči váš projekt a dúfam, že Váš kemp je len prvá lastovička na Slovensku. Všimol som si, že sa vo vašom časopise zaoberáte rôznymi spoločenskými a sociálnymi problémami, často vyjadrujete riešenia.

Nedali by sa však viaceré problémy na Slovensku vyriešiť naraz? Veď spoločnosť je ako začarovaný kruh, kde všetko na všetko vplýva. Ak je jedna časť kruhu „chorá“, nemôžu ostatné fungovať.

Pred nedávnym bolo výročie pádu socializmu u nás. Vyhrali sme boj za slobodu a demokraciu a spoznali sme nové problémy. Ich riešenie často čakáme od politikov a vedúcich funkcionárov v štáte. Nemali by sme si však najskôr spraviť „poriadok“ vo vlastných radoch? Po páde bývalého režimu sme sa snažili zabudnúť na všetko „staré“ a začali sme žiť po novom. A tam vidím hlavný problém. Slovinci sa vždy vyznačovali pracovitosťou, štedrosťou a vedeli sa vcítiť do pocitov iných.

V dnešnej rýchlej dobe na iných zabúdame. A stačilo by tak málo. Úsmev, alebo pekné slovo, to sú veci, ktoré spravia vždy radosť. Prečo sa orientujeme na západ, keď naša kultúra je omnoho bohatšia? Ako príklad by som uviedol vznik tzv. „darčkových predajní“, ktoré sa v Martine otvárajú ako huby po daždi. To už aj na darček, pre niekoho, koľko máme radi potrebujeme zvláštny obchod!? A nevedomujeme si, že tuctový darček, nech je akokoľvek pekný alebo drahý, nepoteší ako niečo, hoci aj maličké, čo darujeme zo srdca. Len starší z nás si pamätajú, ako od svojich detí dostali napríklad na Vianoce drobnosť, ktorú dieťa vyrobilo samo. A hoci to zabalilo len do novinového papiera, týmto ľudom závidím ten krásny pocit pri srdci, ktorý sa nedá kúpiť, ani inak nahradiť. Najkrajší darček, aký som ja kedy dostal, bol štvorlístok. Občasný štvorlístok, darovaný z lásky

a urobil mi väčšiu radosť, ako hocičo iné.

Prečo sa všetci k sebe nesprávame ako ľudia a každý deň si nedarujeme hoci iba pomyslený „štvorlístok“. Stačí tak málo, aby sme ľudí okolo seba robili šťastnými. Stačí chcieť a stačí milovať. A to nielen seba! Kiež by sme príklad chamtivosti a nevráživosti poznali iba z politických relácií (alebo radšej z sci-fi – pozn. redakcie). Veď Slováci sa v minulosti vedeli povzniesť nad vrtochy vrchnosti a nevzlykali nad tým čo nemali, ale tešili sa z toho veľa čo majú – a to je cit, úprimnosť a láska.

Peter z Martina

Odpoveď redakcie

Milý Peter,

Úprimne ďakujeme za Váš mail, v ktorom je mnoho múdrych a dobrých doporučení. Sú to doporučia dobrá, aj pre nás, čo tvoríme tento pouličný plátok. Aj my viac kritizujeme, možno poučujeme, možno provokujeme. Možno by sme mali stavať náš projekt viac na pozitívnych či ľudskejších princípoch, používať menej kritiky, menej skrytej zlosti, ktorá pramení z našej zdanlivej bezmocnosti. Možno, že tento spôsob je aj efektívnejší, múdrejší a prezieravejší, len akosi nevyjadruje našu realitu, v ktorej žijeme. Možno, že sme splynuli s dnešnou „realitou“, ktorá používa prvky násilia vo všeobecnosti a vyjadrovanie prispôbujeme týmto trendom.

Nechceme ani tak veľmi kritizovať, snáď len poriadne ukázať na veci, ktoré zpravidla nechceme vidieť, alebo sa nám javia ako normálne. Náš plátok bude aj naďalej poukazovať na veci „normálne“ aj „nenormálne“, z nášho uhla pohľadu, ktorý nemusí byť vždy objektívny pre „normálnu“ väčšinu.

Vaše doporučia o význame skrytých „maličkosť“ sú veľmi zmysluplné a užitočné.

Dobré rady sú vždy „maličké“ a „nepodstatné“, tak ako Váš darček zbalený v novinovom papieri. Tie najgeniálnejšie veci sú zabalené vždy v novinovom papieri a nie sú previazané ani zlatou stuhou. Sú skutočne nenápadné, skromné, lacné. Sú nám dané zadarmo, no majú obrovskú cenu. Kto to tuší, kto to vie, už dnes je bohatý.

S pozdravom redakcia PPŽ

► Zdravím „hlúpeho Jana“. Keď som si prečítal okrem iného i úvahy „hlúpeho Jana“ v PPŽ č. 14, opäť ma napadla ďalšia súvislosť s tak potrebnými témami, ktoré sa snaží „hlúpy Jano“ opisovať vo svojich úvahách. Nechcem polemizovať nad ich obsahom, lebo niet nad čím polemizovať, chcem iba na ne nadviazať, i keď neviem, či je to vhodná forma.

Chcem sa trochu zamyslieť nad riadkami, ktoré opisujú nadvládu rozumu nad citom a dať si otázku, ktorá napadla isto nejedného z nás a o ktorej sa hovorí v kostoloch a iných miestach, úzko spojených s kresťanstvom a podobne. Je to otázka, ktorá mi nebola nikdy jasná a odpovedať na ňu si musí každý sám, lebo v inštitúciách ako napríklad kostol som uspokojivú odpoveď nikdy nepočul. Je to otázka dedičného hriechu.

Čo to vlastne dedičný hriech je? Nechcem tvrdiť, že mám pravdu, ale pokúsím sa o tom polemizovať.

„Hlúpy“ Jano vo svojich úvahách naznačil, že ľudský rozum, teda veľký mozog je natoľko pretrénovaný a vyvinutý a malý mozog, centrum sprostredkovania citu je zoslabnutý, že človeku, ktorý je pod nadvládou vytrénovaného rozumu, už nezostal

Dišputy hlúpeho Jana

skoro žiaden priestor pre cit. A v tom som možno odhalil i odpoveď na otázku. Dedičný hriech je niečo, čo si človek prináša so sebou už pri narodení. Prináša si so sebou už mnohými stáročiami pretrénovaný genetický priestor veľkého mozgu a prostriedok nadvlády rozumu nad citom. Okolie, celá spoločnosť a dokonca i rodičia sa dôkladne starajú o ďalšie prehlbovanie tejto, čoraz väčšej priepasti.

Vážení čitatelia, prosím, vysvetlite mi potom význam krstu, ktorým sa podľa kresťanského učenia zmažáva dedičný hriech. Ako môže kňaz zmazať niečo vytvorené prírodou, storočiami a hlavne ľudským chcením?

Tým pádom mi nie je jasné ani odpoveď na otázku krstu, i keď viem, že i Ján krstil Ježiša.

Vidím, že mám nezodpovedaných viacero otázok, na ktoré by som rád spoznal odpoveď. Neviem, či je toto dobrá forma diskusie, ale prosil by som niekoho, keby sa mi prostredníctvom PPŽ pokúsil odpovedať na moje otázky.

Zatiaľ ďakujem za možnosť diskutovať a prajem všetkým veľa pekných dní.

Lubo

► Dobrý deň! Volám sa Martin a chcel by som reagovať na článok hlúpeho Jana.

Boh je naozaj len jeden, ale má tri osoby, ako ste to napísali. To ale neznamená $1+3=4$. To je tajomstvo najsvätejšej trojice, v ktoré veria kresťania. V evanjeliu sa Filip pýta Ježiša, kedy im ukáže Otca. Na to mu Ježiš povedal, že toľký čas sú s ním a ešte ho nepoznať? V inej časti je zase napísané, keď Ježiš hovorí: „Ja a Otec sme jedno“.

Skúste sa opýtať matematika, či tento zápis je správny: $\infty + \infty + \infty = \infty$. Jedno nekonečno plus druhé, plus tretie je vždy len jedno nekonečno. Je to napísané obrazne, ako väčšina textov vo Svätom písme. Obrazne sa Židia vyjadrovali často. Keď sa píše v Biblii, že svet vznikol za 6 dní, je to obraz toho, že 6 dní má človek pracovať a na siedmy odpočívať.

Cirkev nepopiera vedecký výklad vzniku sveta. Teda ak by bolo v dobe Mojžiša povedané ľudom, že Zem je guľa obiehajúca okolo Slnka, verili by tomu? Boh uplácal človeka z hlíny: Videli ste už gravitačnú silu? Ja nie, ale jej účinky sú zjavné. Ak potlačíte vozík, nevidíte silu, iba ruku, ktorá vykonáva tento proces a posunie ho. Táto sila má pôvodcu. Tak aj Boh má silu. Lebo čo udržuje vesmír? Sila. Ale tá sila musí od niekade byť. „Boha nemožno poznať, len mysl'ou uctiť, lebo len On pozná sám seba. Neučia nás Bohu, len vysvetľujú Písmo, aby sme si Boha mohli lepšie uctiť. V Apokalypse

je napísané: „Zbielili si rúcha v Baránkovej krvi“ – t.j. svojou ľútosťou vo sviatosti oltárnej ich môžu oľtovať. V tom sa mi zdali trochu odchýlnosti od môjho stanoviska.

S pozdravom Martin

Ludia,

mne, hlúpemu Janovi, sa tajomstvo trojice ani nezdá byť tajomstvom. Skôr si myslím, že to, že je to tajomstvo, si niekto iba vymyslel. Veď ani v Biblii nieje žiadna zmienka o tom, že by to malo byť tajomstvom. Ja vidím v Otcovi Boha, stvoriteľa všetkého, v Duchu Svätom prejavenu Božiu vôľu, ktorá udržuje celé stvorenie nemennými zákonmi a v Synovi znovu Boha, ktorého časť sa oddelila a zostúpila k nám v podobe Ježiša povedať, že žijeme zle a ak tak budeme pokračovať, nikdy sa do jeho kráľovstva nedostaneme. Je to stále On, aj keď v rôznych podobách. Preto že Boha, ako píšete, nemôže nikto poznať, a to pre jeho veľkosť, môžeme ho poznávať cez jeho zákony a Ježišove slová.

Zaujala ma informácia ktorú píšete: „Zbielili si rúcha v Baránkovej krvi“. Keď to však urobili oni sami, ako je možné, že cirkev tvrdí, že má moc odpúšťať hriechy, čo obrazne vyjadruje práve to bielenie rúch? Že by bola v Biblii chyba a malo by tam byť: „Cirkev zbielila ich rúcha v Baránkovej krvi“?

Ak je však správny zápis, ktorý píšete vy, potom mi nie je celkom jasné, na čo je vlastne spoveď.

Nemusím stále „rozdávať“ rozumy“ ja, hlúpy Jano, môžem sa aj niečo priučiť od Vás. Preto mi milí čitatelia prosím Vás povedzte, ako to vlastne s tým odpúšťaním hriechov je.

Váš hlúpy Jano

Odkiaľ to všetko viete?

Rovnakým spôsobom na svet prichádzame a rovnako z neho aj odchádzame. Nikto zo 6 miliárd ľudí žijúcich na tejto planéte na tom nič nezmení. A pritom život každého človeka je taký rozmanitý a odlišný od iných.

Na začiatku je každý z nás iba nemluvňa s „čistým kontom“. Vkróčí do procesu vytvárania osobnosti najbližším okolím v ktorom sa pohybuje. V našom optimálnom prostredí sú to rodičia, starí rodičia a rodina, potom prichádzajú priatelia, učители, známi, TV, rádio.... Len si skúste spomenúť, koľko ľudí už prešlo vašim životom a predalo vám nejaký názor alebo myšlienku.

Vo väčšine prípadov teda človek pozná iba to, čo videl a počul v spoločenských pomeroch do ktorých sa narodil. Ak sa narodí v kresťanskom prostredí, je kresťan, ak v moslimskom, je moslim. Ak sa

narodí v Číne, je Číňan, ak v Afrike, je Afričan a ak na Slovensku, je Slováčok. Ak sa narodí milionárom je boháč a ak sú rodičia bez prostriedkov je chudobný. Niektorí dostane adoptívnych rodičov a niekto vyrastá v detskom domove... A tak by sme mohli pokračovať do nekonečna vo všetkých oblastiach života.

Podľa pomerov, do ktorých sa narodíme, dostávame vzdelanie a podľa vzdelania zase možnosť výberu zamestnania. V akom prostredí človek vyrastá, takým sa stáva a to obmedzuje jeho možnosti výberu. Človek si v živote môže vybrať iba z toho, čo pozná, podľa rebrička hodnot ktorý si vyformoval na základe skúseností, ktoré mu boli sprostredkované.

Ale čo ľudia, od ktorých k nám informácie prichádzajú. Tí to väčšinou tiež iba od niekoho alebo niekde počuli a tým to zase iba niekto povedal alebo to videli v TV. Gro ľudského

poznania je teda iba podané z druhej ruky, inak povedané, zdedené. Do úvahy treba zahrnúť ešte aj ľudský faktor, lebo v každom človeku tá istá informácia zanechá iný dojem. Tým nastáva akási odchýlka od objektívnej pravdy, spôsobená uhlom pohľadu, momentálnou náladou a vnímavosťou jednotlivca.

V našej modernej spoločnosti sa o to, čo sa poznať smie, stará cirkev a štát. Udávajú naše životné hodnoty, hovoria čo je dobré a čo zas nie, a tým vplývajú na naše každodenné rozhodnutia. Inak povedané, určujú naše možnosti výberu. Stanovili, čo sa deti majú učiť v školách, čo sa má kázať v kostoloch, čo hovoriť v médiách... Vytvorili akýsi prototyp ideálneho človeka dnešnej doby, ktorý má byť pre každého jednotlivca vzorom a má sa snažiť mu priblížiť. Vďaka tejto hontbe za ideálom dovideli človeka k tomu, aby si prestal uvedomovať, že vlast-

ne ani nemá slobodnú možnosť výberu – iba ak z narservirovaných možností. A ak si to náhodou niekto uvedomí a začne si vyberať zo širšieho spektra možností, automaticky sa stáva pre spoločnosť nepohodlným. Aj takýto „zatratenec“ sa často pohybuje medzi nami. Možno sú to celkom obyčajní ľudia, s tými istými potrebami ako všetci ostatní, ale v niečom porušili pravidlá, ktoré diktuje spoločnosť a tak sa na nich ukazuje prstom. Tým že sa slobodne rozhodli pre iný názor, ako je všeobecne uznávaný, dostávajú sa do problémov, často stratia prácu, a tým možnosť na slušný život a mnohokrát končia aj na ulici.

A tak keď dieťa dospeje, má už za sebou dlhoročné školenia, ktoré ho naučili ako žiť, ako sa kedy správať, ktoré hodnoty má uznávať a ktoré zatracovať. Postupne sa zarádi sa do obrazu takmer ideálnej spoločnosti.

Nájde si zamestnanie, bývanie, začne platiť dane, poistenie, chodiť v nedeľu do kostola – proste začne žiť tak, ako sa má. Postupne potlačí do úzadia ten „neprijemný“ hlas v pozadí, ktorý mu hovorí, že niekde sa stala chyba a že niečo nie je v poriadku. Mnohí si radšej zapchajú uši a oči aby nevideli a nepočuli. A tak v sebe zničia aj posledný kúsok zdravého ľudského cítania.

Niet sa čo čudovať, že potom v živote často zažívame mnohé bolestné situácie, ktoré sa nás snažia vytiahnuť z tohto nami vymysleného kolobehu. Je to posledná šanca, ako ľudí zobudiť a ukázať im, že niečo nie je v poriadku.

Priority

Uverejňujeme jeden trochu tvrdší, ale **skutočný príbeh** zo života. Pretože pisateľ nechce, aby sme uvádzali meno hlavnej postavy, bude me ju volať Naďa.

Naďa bývala od malička v jednom meste. V škole bola nenápadná, jej mama i otec pracovali, tak ako každý iný za predošlého režimu. Keď končila školu, otec vážne ochorel a zomrel. Byť zdedila mama. Keď padol predošlý režim, mamu vyhodili a už sa do práce nikdy nedostala. Naďa sa tiež skúšala dostať do práce, no bezvýsledne. Raz na prechádzke spoznala chlapca. Zaľúbili sa do seba. Veľmi dobre si s ním rozumela, aj im finančne vypomáhal. Vydržalo im to 2 roky. Rozišiel sa s ňou. Nemohla to bez neho vydržať, ale vrátiť sa k nej už nechcel. Zohnala pár korun a skúsi-

la heroín. Bola na tom na chvíľku psychicky lepšie, no chcela si to zopakovať, ale nemala peniaze. Keď jej bolo najhoršie, zarobila si prostitúciou. Išlo jej to, veď bola mladá a pekná. Začala „pracovať“ a brat heroín stále častejšie. Raz sa s mamou o jej „dávkach“ rozprávala. Keď jej Naďa povedala, že je na tom po dávke psychicky lepšie, mama neodolala a skúsila to aj ona – za Nadine peniaze. Naozaj bola na tom na chvíľku lepšie. Naďa jej sem – tam dohodila nejaké peniaze, za ktoré si dopriala dávku a nemyslela už tak na existenčné problémy, z čoho platiť byt, za čo jesť a podobne. Nakoniec mamu zlákala vidina veľkých peňazí a väčších dávok a byt predala. Obe išli na ulicu, ale mali za čo jesť, fajčiť a drogovať. Ale peniaze sa rýchlo minuli a obe trápili ešte väčšie problémy, ako

dovtedy. Naďa zarábala prostitúciou, ale už jej už na také vysoké dávky a aj na dávanie mame nestačilo, tak mama bola sem – tam aj bez dávky a hladná. Tak mama začala kradnúť. Mobily, peňaženka a všetko, čo sa dalo speňažiť.

Nevedela s heroínom sama prestať. Keď už nemusela Naďa dávať mame také veľké peniaze, skúsila niečo iné. Po samotnom heroíne bola veľmi utlmená, čo jej nepasovalo, lebo potom sa jej už nechcelo zarobiť si na ďalší. Skúsila heroín zmiešaný s kokaínom. Heroín utlmuje, kokaín povzbudzuje, a po zmiešaní sa dostavili ešte krajšie pocity a bola schopná zarobiť si aj na ďalší. Keď už všetky zarobené peniaze dávala na drogy a skoro nič na jedlo, skúsila sama prestať. Išlo jej to dobre

a aj prestala. Sem – tam zarobila, ale nedávala už na drogy. Bola najedená, pekne oblečená a aj trochu pribrala. Ale stále mala problémy, kde prespí noc. Občas u zákazníka, keď jej dovolil, občas v nejakej nepoužívanej budove.

A tieto problémy ju doviedli naspäť k drogám. Zase zarábala na vysoké dávky, zase jej nezostávalo skoro nič na jedlo a oblečenie, ale mala po nich aspoň príjemné pocity. Teraz Naďa berie stále heroín s kokainom, stále zarábala prostitúciou a prespáva občas u zákazníka, občas vonku. Jej mama berie čistý heroín a prespáva vonku vždy. Naďa občas máve vypožičuje s peniazmi, keď zarobí, občas mama jej, keď niečo ukradne a speňaží. Tak sa z dvoch nenápadných žien stali ženy, ktoré pozná celé mesto...

„Nové Tatry“

Veterná smršť zvalila stromy na rozlohe maximálne 13 000 hektárov a rozpútala miestami až nepriemeranú odozvu spoločnosti. Podľa signatárov tejto výzvy skutočná ekologická katastrofa na Slovensko prichádza v týchto dňoch – pokiaľ by sa realizoval program „obnovy a rozvoja Tatier“ podľa predstáv predsedu vlády a ministrov pôdohospodárstva, hospodárstva a životného prostredia. Znamenalo by to definitívny zánik najmenších veľhôr Európy.

Podporte výzvu „Nové Tatry“ a čítajte viac na adrese: www.changenet.sk/?section=kampane&x=92652

Jogo

Vianoce vo Verejnom kempe

Básnik @

Vaše noviny sa mi v tomto týždni dostali prvýkrát do rúk od pouličných predajcov v centre Prievidze. Som rád, že som neodolal ich nesmelej ponuke – tak ako väčšina okoloidúcich...

Prečítal som si tu niekoľko zaujímavých myšlienok, názorov a postrehov. S väčšinou sa dá len súhlasiť, s niektorými nie, respektíve o niečom by sa dalo polemizovať... ale taký je život. V každom prípade vám chcem vyjadriť svoj obdiv a uznanie za to, čo robíte. Kiežby bolo na tejto zemi takých ľudí viac! Pripájam niekoľko

vlastných myšlienok uložených do rýmov. Ak sa vám budú hodiť – môžete ich použiť. Nazdávam sa, že tieto slová by mohli niekomu „zdvihnúť náladu“.

Želám vám veľa slnka na duši.

Zdarboh!

Keď sa cítíš strašne zle a svoj obraz v zrkadle, nepoznávaš veď je taký úbohý keď ťa klamú vlastné sny skús sa stavať na nohy

Keď sa slovám nechce z úst nemáš sa kam skryť a újst nechceš hľadať stratené aj keď so silami na konci nikdy sa nevzdaj, neskonči

Znovu hľadaj cesty k štastene

Jogo

Modlitba Stromom

S úctou Vám:

Slovanským lípám, javorom a brezám, Kanadským topoľom, už Keltmi cteným červeným jarabínam, stromom ovocným, olivám v Getsemane, v Grécku aj starom Ríme, Libanonským cédom, dažďovým pralesom Afriky a Brazílie, Pyrenejským hájom citrusov sladkých, nehorľavým sekvojam krásnej Kalifornie, mangovníkom v Indii, borom pevným v Jugoslávii, mocným dubom Rusie aj bambusom v Číne, palmám v Egypte aj datľovníkom v trpiacom Iraku, ihličnanom severu zdravej Škandinávie, myrťovým eukalyptom nádhерnej a teplej Austrálie.

Mojej prvej jabloni na ktorú som vyľiezol, jablko si odtrhol, prvé dievča milé pod ňou stisol, milovanej čerešni s Láskou zasadenéj v našej záhradke. Všetkým stromom, ktoré boli, sú a budú plniť svoje poslanie Vesmírne.

Vám, milovaným stromom, Ja píšem tento Ďakovný list, za: nádych a výdych, prvé teplo ohňa, v noci svetlo, skryšiu z konárov, hniezda pre vtákov, násady do nástrojov, prvý drevený zrub, v ňom posteľ, kolísku, stôl, stoličku, cez riekku prvú plť, zápaličky za hrst', Bohu kráľom Dávidom z cédrov chrám, mosty a schody drevené, pri ktorých som sa bál, prvé kolo Sumerov, biele hácky papiera, ceruzky, pastelky farebné, za knihy kníh: Bibliu, Tóru, Korán, Buddhov Dhammapadam, ku všetkým úctu mám

Z dreva bola miska pri poslednej večeri, do ktorej krv Ježiša na kríži zachytili... ten posvätný Grál. Aj, keď telo Mu zomrelo, Kristus ostal Kráľ... Odpustite mi prosím, ak som vám kedysi odlomil konár...

Ďakujem Vám za:

prvé kolo mlynské, bochníky chleba voňavé, misky, lyžičky z dreva, lavičky šírom Sveta, kde užíval som si... oddychu duše aj tela, za ticho a tieň v lese na záhradke pod stromami, radosť, tanec, smiech z javora husličkami, kvety, plody a listy jeseňou sfarbené, za vašu láskavú Silu, skromnosť tichú, večnú, ktorú človeku dávate, hriechy očist'ujete vedomé aj nevedomé...

Nech táto modlitba je za všetky duše Slovanské, za všetky duše na planéte Zem

Váš JOŠi * a stromy Popradské

